

מקומץ המנחה, וכשם שבקומץ המנחה בירוצו אינו נקטר, משום דכתיב "בקומצו" [כדלעיל עמוד א], שמא אף בחפינה כן!

וכיון שכן תיקשי: הרי כבר מיבעיא לן לעיל בעמוד א, אי ילפינן "מלא מלא" מקומץ, לענין עשיית מידה לחפינה; ודין מידה בקומץ הרי ילפינן לה נמי מ"בקומצו" [כדלעיל עמוד א], ואם כן, הרי שתי הבעיות הן היינו הך?!

שהרי ממה נפשך: אם אתה אומר לענין מידה בחפינה, כי אף בחפינה יש את הדין הנלמד מ"בקומצו", הרי אמרת: כאילו נאמר "בחפניו" גבי חפינה; ושוב ממילא יכול אתה ללמוד מ"בחפניו" לענין בירוצי החפינה.

ואם אי אתה לומד — לענין מידה בחפינה — את הגזירה שוה "מלא מלא", אם כן מהיכי תיתי כי לענין בירוצי החפינה יש ללמוד את הגזירה שוה, והרי הכל לימוד אחד מ"בקומצו". [וראה עוד ברש"י לקמן מח א ד"ה והכא נמי].⁽³⁰⁾

ומשנינן: ספיקו של רב פפא אינו: אם ילפינן "מלא מלא" מקומץ; הואיל ודבר זה כבר נשאל בבית המדרש ולא איפשיט —

אלא רב פפא הכי בעי ליה: אפילו אם תימצי

עצים, אלא באברי עולה שנתערבו באברי חטאת, כיון שאין להם תקנה אחרת, שאם לא כן יצאו כולם לבית השריפה; אבל כל היכא דאפשר, אסור לעשות כן לכתחילה; והכא כל היכא דאפשר, עבדינן קמיצה בכהן שמן, שאין שום דבר נכנס בין האצבעות במקום שאינו נראה [רש"י וריטב"א].

[בין הביניים פשט ומחץ ופזר וחשב בחפינת חבירו — סימן; שיבושים יש כאן כמבואר ב"דקדוקי סופרים"].

בעי רב פפא: בין הביניים של מלא חפניו — מהו?

כלומר: אפילו אם תימצי לומר כי בין הביניים של קומץ אינו נקטר, כיון שבין הביניים בירוצין הוא, ובירוצין הקומץ אינו נקטר [כדלעיל עמוד א] —

מכל מקום בחפינה מספקא לן, כי אפשר שאפילו בירוצי החפינה נקטרים [נתבאר על פי "שיח יצחק", על פי שיטת רש"י].

ותמהינן: מאי קא מיבעיא ליה? כלומר: מהיכי תיתי מספקא ליה לרב פפא אם בירוצי החפינה נקטרין — ודאי משום דקא מיבעיא ליה:

אי גמר גזירה שוה "מלא מלא" מהתם

30. נתבאר על פי רש"י; אבל בדברי התוספות והתוספות ישנים ד"ה חפן, מבואר באופן אחר: והוא, כי רב פפא מיבעיא ליה דוקא על בין הביניים, וכעין שנסתפקו לעיל בגמרא, לגבי בין הביניים דקומץ; ופירכת הגמרא "היינו הך", הכוונה, שבעיה זו היא כמו הבעיה לגבי קומץ. והא דאמר דילפינן "מלא מלא", היינו משום

הגרי"ז למנחות, שאין יכול להסיר את הבירוצין לאחר שקמץ קומץ יתר, ולא אמרו שהיה מוחק בגודלו ובאצבעו לאחר שהרים ידיו מהמנחה. וראה בלקוטי הלכות מנחות יא על סוגיתנו, בטעם הדבר שאין מקטירין כאחד; וראה עוד בחזון איש מנחות כב יז, מה שביאר בסוגיא דידן.